

μιζόν, τὸν ἄφοβον δημοσιογράφον» στὸ πρόσωπο τοῦ Σουρῆ.

Οὐαὶ Δ. Χατζόπουλος βεβαιώνει καὶ αὐτὸς πῶς ἡ Σουρῆς εἴξησκε τὸ τίμιον δημοσιογραφικὸν του ἐπάνγελμα δίχως νὰ ζητήσει σᾶν ἄλλους νὰ ἀρριβάρῃ ποιθενά. Σὲ ποιὸν τάχατες νὰ στρέφεται ὁ ὑπανιγμός του;

Ο Ροΐδης ἔχει γράψει πῶς φέν τῶν ζώντων σήμερον—διήλαδὴ στὴν ἑποχὴ τοῦ Ροΐδη—ποιητῶν, προτιμῶ τὸν Σουρῆν. Δὲν εἶτε πῶς τονὲ βρίσκει μεγάλον, μὰ μόνο πῶς τὸν προτιμάει ἀπὸ τὸν συχρόνοντος του. Τὴν ἀληθινή του γνώμη τὴν εἴδατε στὸν περιστένον «Νοιουμένο».

Μὰ κεῖνο ποὺ ἔπειραν καὶ τὸ Σουρῆ στὴ σάτυρα εἶναι ἡ ἔμπειρη τῆς «Ἐστίας» νὰ τελειώσει τὸ μοιρολόι μὲ λαζαρούς στίχους τοῦ Ἰδιού τοῦ Σουρῆ. Μέσι σὲ αὐτὸν τοὺς στίχους, διαβάζουμε καὶ τὸν ἀκόλουθο στίχο εἰς ὅλοι ἐμμιέτρως καὶ πεζῶς μ' ἐπῆφαν στὸ κονόδιο! Νομίζουμε πῶς ἡ «Ἐστία» μποροῦσε νὰ σεβιστεῖ περσόποτε τὴν μινήν του νεκροῦν καὶ νὰ μὴ δημοσιεύψει τοὺς στίχους αὐτοὺς ποὺ θὰ ὑπώπτευε κανεὶς πῶς υποοῦνται καὶ νάποτε λοῦνε τὴν τροσωπική της γνώμην. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ ὁ Μητροπολίτης στὸ λόγο του λένοντας πῶς καθελε νάγει καὶ αὐτὸς σανούνδη τονείπα. Καὶ τί πεοίερο... Ή Σουρῆς, ὁ ἀθώος, ὁ ἀλαζός, νὲ τὴν παταίνει ἵσια ἀπὸ τοὺς φανατικότεροὺς φίλους του.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ Β.

ΦΕΓΓΑΡΟΒΡΑΔΟ ΑΥΓΟΥΣΤΙΑΤΙΚΟ

Φεγγαρόβραδο αὐγονυστιάτικο!
Οὕτε γέχτα, φύτε μέσαμ..
Ασημένιο, ἀραχγόβατο,
Φῶς γαλήνιο πέδου - πέρα.
Φῶς γλεκό τῆς ἀγιαίακλισης,
Ποὺ δὲρ καίγει οὔτε θαμπώνει,
Μὰ όμορφη αἵνει δίλα τριγένδω μας
Καὶ τὴρ πλάση ἐξαϊλάρει.

Φεγγαρόβραδο αὐγονυστιάτικο:
Η ἀγάπη ἡ περισσένη,
Ασημένια, ἀραχγόβατη,
Μαρωνή, μὰ δχι οθυσιμένη.
Φῶς γαλήνιο τῆς ἐνθύμησης,
Ποὺ δὲρ καίγει οὔτε θαμπώνει,
Μὰ παιλά όμορφη αἵνει αἰσιόματα,
Τὴρ καρδιὰ δῆλη ἐξαϊλάρει.

Αἴγενα, Αὔγουστος, 1918

ΖΕΦΥΡΟΣ ΒΡΑΔΥΝΟΣ

ΘΡΗΝΕΙ ΠΟΝΩΝΤΑΣ.

Θρηνεῖ πονώντας ἡ ἀτακή καθειά μον
Κι ὁ κόσιος θλος δέρεται μαζί μον,
Κάθε μαρούλα, μλαίστας, παιδιά μον,
Ἄγια μον, κοάζει, φίλοι μον, ἀδερφοί μον,

Ἄγι! κι ἐνῷ μαρόι γέρων ἡ πείρα ἀπλώρει
Κ' ἔφια πεθαίνοντι τὰ δέρατά, τὰ μόρα,
Ἄγαλματα τοῦ κόσιου οἱ δολοφόροι
Στήροντι μὲ μείοντι ἔγδοξοι σιδὼν αἰλῶνα.

ΙΩΣΗΦ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ

LOUIS-JEAN FINOT

Η ΝΥΧΤΩΔΙΑ

Τὸ χιόνι πέφτει, ψιλὸ καὶ πυκνό... ὁ δρόμος ἔχει κιόλας οκελαστεῖ μὲ ταστόρα τον ποέπουλα. «Οὐος ὁ κόμος πηγαίνει βιασικός, μὲ τὸ κεφάλι κατεβασμένο, γιὰ τὰ φιλαχτεῖ ἀπὸ τὸν παγερὸ βοριὰ ποὺ φυσάει.

— Ἐς μιοῦμε δῶ, θέλεις;

— Ακοῦς ἔκει! πάντα καλύτερα θάγαι παρὰ μὲς στὸ δρόμο. ἄλλωστε τίποτα δὲ θὰ χάσουμε, ὃν ἀφίσουμε τὰν τιερίταιο. σὲ Ηγού δὲ θὰ είραι πιὰ κανέας ἔξω.

Οἱ δυὸς ἀξιωματικοὶ σποώχοντι τὴν πόρια τοῦ παρετείου, καὶ μταίνοντι μέσα σὲ μιὰ θεμητὴ σάλι, γειάτη κόσιο. Βγάζοντι τοὺς μαντίνες τους καὶ τοὺς πρεμούντι στὸ κρεμαστήρι. Ἐστερα, φτιῶν σιάθηκαν λίγηρ ὥρα ἀνατοφάσιοι ποιά θέση τὰ διαλέξοντι, τραβούντες οιγά σιγά σὲ μιὰς ησυχιῇ γωνιὰ καὶ κάθορται σ' ἕτερα τραπέζι. Μιὰς ξωνής καὶ διμορφητικούς τοὺς ιτιησάει καὶ τοὺς σερβίρονται γοήγορα γρήγορα.

— Αἴτῳ είραι, φίλε μον, τὸ μεγάλο παρετείο τοῦ τόπου. Είραι ἄλλα τὸν ἔχοντι μοσική, καὶ τιωχές δραχμήσιρες. δύως, σὲ τοῦτο ἔρχεται καλύτερος κόσμος. Ἐδῶ δέλπεται τὴν καλύτερη ποιωνία ἀπ' δῆλη τὴν πόλη. Κοίτα σὲ κεῖνο τὸ τραπέζι, καὶ κάτω: «Ἐκεῖ τ' ναι οἱ ὄχιδα μεγαλύτεροι βιομήχανοι τοῦ Κάτιεφαλάντερογ. Πίνουν τὴν μύζα τοὺς καὶ ουζητούντες γκά τοὺς μιστοὺς τῶν ἐργατῶν. Κατανίζουν τὶς πίτας τους ἢ τὰ ποντρά τοὺς εὐχαριστημένοι, καὶ ἀδειάζουν τὰ ποτηρία τους μὲ ήδονή. Τὸ ἔργος τους δὲ λέει τίποια. δύως στὸ διάσημα τοῦ πολέμου ἥτταν δλοι τοὺς ἀξιωματικοὶ. Μάλιστα ὁ ἔνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν διοικητής στὸ Βέλγιο... Αδιές πάρα πέρα είραι γυναίκες μεγαλοσιτῶν, ποὺ πίνουν τὸ τοστὸ τους. Σὲ λίγο θὰ τὶς δεῖς τὰ πληρώρει ἡ καθηματά, φείγοτας, τὸ λογαριασμό της.. Σ' αὐτὰ τὰ πικνὰ τραπέζα σύμβολαται τὰ κοριτσούτοιλα ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὸ παγοδρόμιο. μὴ θαρρεῖς πῶς είραι τὰ ποδοσωά τους ἔτοι κόκκινα μέντο καὶ μέρος ἀπὸ τὸ πατιγάριομα.. είραι τὸ φρουρικό τους χρῶμα. Σ' δῆλα τους τὰ ποιοποιητικά, ἔκει ποὺ γράφει «χρῶμα», ἢ ἀπάντηση είραι «Κόκκινο». Ἐκεῖ είραι τὸ ἐπιτελεῖο τοὺς δέρει τί νὰ κάνει, καὶ ποὺ ἔρχεται δῶ γιὰ τὰ ξενοφόδει τὰ μάτια του.

— Μὲ τὶς τοὺς διατητέ μον Νονιά.

— Μὲ τὶς κελνεγένες.. γιὰ κοίταξε της, είραι χαριτωμένες.. αὐτὴ ἡ γηλή μελαχροινή, ἡ τιελική, ποὺ κρατάει τὸ δίοκο τὸ φροτικώντο μὲ μινύρες, είναι ἡ «Ἐλοά: Αὐδὸς λοχαγοὶ καὶ τέσσαρες ἐπολογαγοὶ τὴν τριγυνωροῦντε. Αδηῆ τοὺς κονγριζέι μιὰ καρδιὰ καὶ τοὺς διφίτει τὰ δέλτιον, μὰ τίποια δὲ θὰ καταφέρονται: ἔχει κάρσει τὸν ποὺ τοὺς ταρεντέ, στὸν πόλεμο, καὶ μένει πολὺ πιστὴ στὴ μηνή του... τὰ χαμογέλια της καὶ τὰ τραγουσαράν μανίκια της της φέρονται μελά πονημονάρ... αὐτὴ ἡ μικρούλα ἡ ξωνή, ποὺ μῆς ἐσέρθισε, είραι ἡ Τέλλη.. ὁ ἀρραβωνιαστικής της ἔρχεται καὶ τὴν παίρνει

κάθε δράδι στὶς δέκα ἡ ἄρα. Τοῦ ἐποιμάζει μιὰ καλούποικη πρόσκα.

— Δὲ πιοτεώ, σπὸ τέλος, νὰ θὲς νὰ μου πεῖς πῶς δλες τους εἶναι... φρόνιμες!

— Θέλεις νὰ δεῖς καὶ τὴν ἀνιδέτη ὅψη; Βλέπεις αὐτὲς τὶς δυὸς κυρίες ἐκεῖ κάτω ποὺ οηκώνορται...; αὐτὴ ἡ γηρή ἔστιν — τὰ μάτια τῆς εἶναι ἀκόμα κόκκινα ἀπὸ τὸ μλάμπατα γιὰ τὸν καλὸ τῆς, ποὺ δὲν εἶναι πολλὲς μέρες ποὺ ἔχει φύγει, τοὺς λίπτρευε. Εἶναι ἡ γυναίκα κάποιου καλύπτου ποὺ εἶχε παθιέντο τὸ «οιδηροῦν σταυρὸν πρώτης τάξεως», — τὸν ἀπατοῦσε μὲ σπάνια ἀσυνειδησία. Καὶ γιὰ ἀνάμηνη γάριος στὸ λατρευτὸ τῆς τὸ σταυρό, ποὺ τὸν κρέμασε στὸν ἥρωα δὲν ἔδιος δὲ Κάτιος. 'Η ἀλλη, τοῦνται μαζὶ τῆς, τάχε, κι αὐτή, φτιάξει μ' ἔνα νέο ἀξιωματικό, κ' ἔποι ἀποτελούσαντε τὸ δεύτερο ζευγάρι τῆς προέσας. Τούγει δώσει γιὰ θυμητάρι — τί θαρρεῖς; Τὸν ἀσοσδῶντα τῆς.

— Καὶ σύ; Μιλᾶς γιὰ τὸν ἄλλον, μά...

— Σὰν δλοντς τὸν εὐθυγιούμενον ἀνθρώπουν, δὲν ἔγω ιστού α, κοπέ μου Νιούχε.

— Δὲ θὰ τὸ πίστευε κανεῖς... οἶσαι παράξενος, νευοικός... μοῦ μιλᾶς μ' ἔνα ἀδιάνοο τρόπο, ποὺ μολοντικό μοῦ ταίνεται γεμάτος θλίψη.

— Μπά, τὶ θὲς τάχω;

— Ποῦ ἔέσω γάρ!

'Ο διενθητής τοῦ καστερέλου, μὲ φουσκωμένη κοιλιά, μ' ἔνας ψώς λεκχαοιστημένο, στρίβοντας τὸ μοντόκι του, τηναντοντας ἀπὸ τραπέζη σὲ τραπέζη, πλησιάζει γιὰ νὰ τὸν γαυοείσει.

— Νά κι Ἄλλος ἔνας ποὺ έέσει νὰ τὰ βολεύει. Ποραποτῆς ἡτα κάνει τὸ τέλος. Προγιές μούλεγε: «Σ' δὲ βάθιος, δὴν τὸ γολοειτάσεις, οἱ ἀνθρώποι τοῦ Παλατινάτου ἢ τῆς Ἀλατίας καὶ Λωσοαληνῆς, τὸ ἔδιο ποτὲντ εἶναι..» Αντὸ πιάνει σὲ πεικούν... Καὶ κοντὰ σᾶλλα έέσει τὴν σούδη τριβοει κάτι ψηφά μὲ σηκώπια τῆς γήνας. ξένογα.

'Ηπηρία ἔσαραίνει. μπαίνουν δυὸς κυρίες. 'Η μὰ κάποις περασμένη, εὐγενικά, τιμημένη κατάμαυρα. 'Η ἀλλη, τέρα. ἔστιν καὶ λεπτή. «Ολα τὰ μάχια νυούσιον κατὰ πάντα τους. »Ένα κοκετικό καπέλο οκτάζει τὰ σκουπίδεα μαλλιά τῆς. Κάρι καποποτά καπατάνα πούδια κάροντ νὰ ξεγούσιον καλύπτεσα τὸ διπυθοδοτά της βαθιά γαλανὰ μάτια, ἢ μότη της εἶναι θέντο ἀναστρωμένη μὲ κανονική, τὸ στήνα της ακιδ. καὶ τὰ μισανοινινέα τῆς γελλιά διπλώντων τὴν πανοῦν διὸ σεισκεῖς ἀπὸ κάτιαστα. γιαλιτεύοντα δοπτήρια. «Ένα βελονδένιο πανούμποι ἐσπασματένο κυρί δείγνεις ἔνα κοριά πανούλα καὶ παζί λεπτό. 'Ο Νιούχος σπιρόθετε καὶ γαπιέτηρος πὲ πια πτήγιλον, ἢ κοπέλα τοῦ ἀπάντηπος μ' ἔνα γανένελο. ἢ ἄλλη, ἢ πεγαλάνιεσον μ' ἔνα γατριτικό τοῦ κεφαλιοῦ.

— Τὰ ουγγαρηνήδια μου, φίλε μου, καταλαβαῖνω τώρα....

— Σύνταινε.

— Μέ τί τόνο τὸ είπεις, καὶ πῶς ἄλλαξες δλάκερος μεπάς!

— Σύνταινε.

— Τὶ έγεις;

— Λὲ ιπποεῖς νὰ ξέρεις!

— Πές μου... ξέρεις πέσο μυστικός είμαι.

— Ογι.

— Σὲ μέρα τὸν παλιό σου συνάδελτο, δὲ θέλεις; Νιώθω μέσα σου κάποιον τρομερὸ δγῶνα.

— Καὶα βοιτό, τίς εἶναι. "Απονος.

— Εἶναι τρεῖς μῆρες ποὺ ἔχουμε ἔρθεις ἐδῶ. Βρήκα πα κατάλυμα στὸ φύτι αὐτῶν τῶν γυναικῶν. 'Η κυρία, μὲ πένθος, πολὺ εὐγενική, μὲ περιποιήθηκε περιφοβερο ἀπ' δι, τι μποροῦσα νὰ ἐπιθυμήσω. "Ηταντε τότε μονάχη, μὲ δυὸς καμαριέρες, ἀρκετά νοσητές, μὰ ποὺ οὐτε τὶς πρόσοεχα καθόλου. Νὰ τὶς ἀρεσες ὁρατες ἀρτες αὐτή μου ἡ ἐπιφύλαξη; Σὲ λίγες μέρες μοῦ ἀνάγγειλε πὼς ἡ κύρη της θὰ γνύσεις ἀπ' τὴν ἔξοχη, δπον ἔμενε σὲ κάποια φιλική οἰκογένεια. Αὐτή ἡ εῖδηση μὲ ἀρτος ἐντελῶς ἀδιάφορο. Βροσκόμουν πάντοιες ἔξω μὲ συναδέλφους μου, καὶ δὲν πήγαινα σπίτι παρά μόνο τὸ βράδιο γιὰ τὴν νύχτα, ἡ κι ἀμέσως μετά τὸ μεσημεριανὸ φεγγί γιὰ νὰ γοδάψω τίποτα γοδάψατα. "Εβροικα στὴν κάμαρά μου ζούμερο γλυκίσματα καὶ θαυμάσια ποῦρος, κι δυο κι δυ λεγερα πὼς δὲν ήταν ἀνάγκη νὰ γίνεται αὐτό, ἡ λεχονδία μου καὶ τὸ πάλος ισιν γιὰ τὸ κάπνισμα δὲ μ' ἀφιναν. "Ειρωγα τὰ γλυκισμάτα, κάτινια τὰ ποῦρα καὶ ἡ στιγμονοκονά μου μοῦ ἔβαζε πάντοιες ἄλλα.

"Ερα βράδη πῆγα σπίτι μου νωρίτερα ἀπ' τὶς ἄλλες μέρες. Ἀπ' δέκα είδα ἔνα θαυματό φῶς μὲς στὸ σαβόνι, δπον συνήθως δὲν ἔμπαιτε κανένας, καὶ ποὺ ήταντε στὴ διάθεσή μου. Μαήκα στὸ σπίτι, κι ἀπ' τὸν ἀντρὲς ἄκουσα κάποιον νὰ παίζει τὴν πώτη Νυχιδόλα ή τὸ Σολέν.. τὴν ξέρεις.. 'Η ἀπόδοση τοῦ κομματιοῦ ήταντε θαυμασιοῦ... δίγως θύρων δάνοιξα τὴν πόρτα καὶ στάθηκα, κοιτάζοντας μέσα, μαρμαρωμένος, καπάληχτος καὶ μαργεμένος.

Κάτω ἀπ' τὸ φῶς δυὸς κεριῶν τοὺν τρεμοσάλεναν, μὰ κύρη ποὺ μέλις ἔβλεπα τὸ ἔνα τέταρτο τοῦ προσώπου της, καθίστατε στὸ πάντο... δὲν είδα τίποια ἄλλο παρά μόνο αὐτήν... οἱ ἔσανθες μπούκλες τῶν μαλλιῶν της, μὲ γρυποκόκκινα ἀντιφεγγίσματα, ἔβλαπταν μέσα στὸ ἀδύνατο φῶς τῶν κεριῶν. Είδα τὴν καριτωμένη καταπομῆ της, τὸ γεμάτο καὶ μαζὶ λεπτοκαμωμένα της κοφύλια.. ἔπαιξε μ' αἴσιημα, καὶ κανθὼς κονυδόσεα τὸ κεφάλι της, τὰ μαλλιά της κυμάτιζαν δηνας κυματίζουν τὰ μεστωμένα σπαριά στὸν δέοσα... Κοιτοῦσα τὴν διπλαίσια δίχως νὰ βγάζω λέξη. "Αξαφνα ἔπαιψε νὰ παίζει, στριγονύριος στὸ σπογγυλλὸ σκαμνάκι τοῦ πιάνου, σηκώθηκε, καὶ, μὲ τὰ χέρια πίων ἀπὸ τὶς πλάτες της, ἀκονυματένη στὸ πιάνο, μὲ κοίταξε μὲ τὸ ἀμυγδαλωτὸ μάρια της ποὺ λαυποκοποῦσαν πασάξενα στὸ φῶς... μοῦ μίλησε πολὺ καλὰ γαλλικά, δηνας δίζως γαλλικὸ τένο, καὶ αὐτής ηταντε συγγνώμη ποὺ ηταντε στὸ σαλόνι.. δὲν τοξεύει πὼς θὰ γνύμιζε σπίτι τόσο πολύτελα πούρας τὰ μέλινει, καὶ μεριστας νὰ ἔξακολουθήσει τὴν γυναικίδια στὸ πιάνο... Μὲ κοίταξε κάμποη ώρα, κατέβη κάθισε καὶ ἔσαρχοις νὰ παίζει, Είγα καθήσει κοντά της κι ἀφινηραζόμουν σὲ μὰ κατάσταση τοιούν τευρική. Τὶς ξέρεις ἐκεῖνες τὶς στιγμές ποὺ κοστούμε σαγιγμέρα τὰ δάγκυλα, ποὺ πιέζονται τὰ νύχια μὲς στὸ κρέας μας, ποὺ ἡ καρδιά μας σφίγγεται παράξενα, ποὺ δυσκολευόμαστε νὰ πάρουμε ἀνάσα. Δὲν ξέρουμε δὲν υποφέρουμε ἡ ἀντίτενται εὐνυχία αὐτὸς ποὺ αἰσιανόμαστε... τὴν ἄκοντα μὲ κλειστούμενα τὰ μάτια, καὶ ἀγάλι' ἀγάλια μὲ πήρε μιὰ διπλειατή συγκίνηση. "Ανοίξα πάλι τὰ μάτια μου. αὐτή ξέπαιξε πάντοιες. Τότε θαύμασα ἀκούησε ποὺ τὴν σκέπαζεν τὸ λεπτό κι ἀλαφρὰ κρυονωμένο

ιοάγηλό της... είσι μού φαινότανε πάντας κάποιες τήν είχα δεῖ... πάντας τήν είχα κάποιες δνειρευτεῖ... Σηκώδηηα γιαν πά παραπολούνθήσω τὸ παίξιμο της... καθώς σιεκόμουνα κοντά της, ἔνοιωθα ἔνα ἄφωμα ποὺ μὲ μεθοῦσε.., είχα καρφώσει τὰ μάτια μου ἀπάντα της καὶ τὴν κοιτοῦσα ἀδιάκοπα... είχε μιὰ θαυμαστή, ἀσθνά διορθιά, χρειάψηκε τὰ βάλω τὰ δυνετά μου για τὰ κρατηθῆ καὶ τὰ μήν της λιώσω τὰ ζείλια της μ' ἔνα τρέλο φιλί.., Σιδήτελος ἡ νυχιωδία τελείωσε.., τήν κοιτοῦσα, μιὰ δὲν μποροῦσα τὰ της πού πήνεται. Νὰ κατάλαβε τάχα σὲ πόσο δυρατή συγκίηση θρισκύουνα;..

'Ο Νωριά σώλασε, ἔριξε μιὰ ματιὰ σὲ κείνην, γιὰ τὴν δύοις μιλοῦσε, κι ὑστερα ξανάργισε.

— Πήγα φήγη κάμαρά μου δίχως τὰ της πού τίποια ἄλλο... Όρες διλάνερες την τυλλογιζόμενα κ' ἔτιωθε πώς ή σκέψη της δὲν μποροῦσε τὰ μὲ παραρτήσει.., 'Εγώ ποὺ δὲν είχα ποτέ μου ἐρωμενεῖ στή ἀληθινά, οριοῦσα μήπως τέλος.., 'Αποφάσιση τὰ τὴν ἀλοράγωνα. δμως κάθε βράδυ δύο καὶ ταράτερα γύριζα σπίτι γιὰ τὴν οντανήσου.., 'Οταν δὲν ἤταν ἔκει, σοῃ τύδιοντα κάποια πρόσφαση γιὰ τὰ τὴν δύο.., της πήγαινα γλυκά.., ἔνα δράδη' εἰς προσκάλεσαν τὰ πιούσε τὸ τοάδι. 'Επαιξε πιάνο ὡς πέρα ἀπ' τις ἔτικενας ή μητέρα της ἤταν κονφρασμένη καὶ μὲ πολλήν ἐμπιστούσηντή μᾶς είχε ἀφίσει ἀπὸ γνωρίτερα.., Κάθισε πάλι στὸ πιάνο. γιὰ μένα μονάχα ποὺ είχα γωνεῖ σὲ μιὰ βαθειά πολυθρόνα. Τὰ δάκτυλά της ἔτλεκαν ἔτα θαυμάσιο ἄφωμα ἀπὸ μελαδικὰ ποιήματα : Μπειόβεν, Μόνιαρι, Χάιδεν. Τής γρεγεψα τὰ μού παίξει Σοτέν καὶ τοῦ ἔπαιξε τὴν νυχιωδία.., Σηκώδηηα, καὶ μὲ τὸν ἄγκωνα ἀκομπιμένο ἀλένιο στὸ πιάνο, μὲ τὸ κεφάλι μέσα στὰ χέρια του, τὴν κοιτοῦσα : ἔπαιξε μ' δῆλη της τὴν ψυχή, πότε πότε κάρφωτε μερικὲς στιγμὲς τὰ μάτια της ἀπάνω που κι ὑστερα τὰ ἔκλειτε σιγά σιγά.., μιὰ ταραχή περγοῦσε διλάνερο τὸ κοφύ της.., τιώδωμε τὰ μᾶς ἔτώνει κάποια καινούργια συγκίηση.., τηρὲ ξέγωσα.., κιδίο μεθυσικὸ ἀρωματα μ' ἔκανε τὰ γάσω τὸ τοῦ μον.., 'Εξαφτα τὴν ἔπιασα ἀπὸ τὴν μέση, τὴν γύρωμα πόδες τὰ πίσω, καὶ κοπά της, μὲ τὰ μάτια μου μέσα στὰ μάτια της, καίγοντάς την μὲ τὴν ἀνάσα που, τὴν ἀνάγκασα τὰ μού δώσει τὰ ζείλια της.., τὶ ἀτέλειωτο φέλλη ἤταν ἔκεινο.., δὲν ξέρω ἀν δὲν πόδος της ἤταν δυρατίερος ἀπὸ τὸ δικό μου.., οἱ δύο μας δὲν είμαστε παρὰ ἔνας.., τρεις, κι οἱ δύο μας δὲ τιώδωμε πιὰ πού δρισκύουστε... ἔγινε δική μου...
'Ο Νωριά σώλασε πάλι..,

— Απὸ κείνη τὴν ἥμέρα, ἀγίθηκα καὶ μὲ παρασέρνει μιὰ ἀτέλειωτη εινυχία.., πολλές φροδὲς σιλλογιζόμουν ἔκεινη τὴν δραδιὰ δύο ποὺ μού τάχε δέλα δωμένα, καὶ τὴν τιμή της ἀκόμα, γιατὶ ποτὲ δὲν τὴν είχε κανένας ἄντρας ὡς τὰ τίθε ἀγαπήσει.., 'Η μητέρη δὲν διφυιάστηκε τίποτα.., 'Η Νία — είσι τηρὲ λέτε — μού δριστήκε ἔγάλι παντοτεινή καὶ μ' ἔβαλε τὰ κάνω δρόκο πῶς θὰ φίμαι καὶ γά πάντοτε δικός της. δίχως καφιμάν θυσιερούνλιο της τὸ δριστήρκα. μού είχε γερρήθει τριάληθινά ἡ ἰδέα τὰ τὴν κάνω γυραίκα που. Παραξενεύσαι;,.. κι ἔγω τὸ δῆλο, καμιὰ φροδὲ σιλλογιζέμαται μήπως είμαι τρελός : τὴν ἀστράπη, τὸ αιστάνομαι, δύως δὲ θάγαπήρω ποτέ μου. μή καμιογελάς, είμαι τριάντα χρόνων.., Κι αὐτή ; είμαι δέβειος πῶς τὴν παραπούσα, θάκανε κείνο πού μούχει πεῖ, θὰ οκοινωνίανε.., Είναι Γερμανί-

δα, τὸ ξέρω... ἔχει αὐτή καμιὰ δποιαδήποτε εὐθέηγη γιὰ τὸν πόλεμο καὶ τὰ φυχτά τοι; δὲν ἔχασα ἔγω κανέναν δικό μου μέσα σ' αὐτὰ τὰ τέσσερα χορτα, δὲν ὑπόφερα μέσα σ' αὐτὸν τὸ δράμα παρὰ τόσο μὲ τὴ συμπότια που γιὰ τὸν διάλογο.., στὴν ἀνάγκη, ἀν ἦταν τὸ πράμα τόσο γιὰ τηρητή, ὑστε τὰ μήν μποροῦσα τὰ ζήσω στὴ Γαλλία, θὰ τὴν πήγαινα στὸ ἔξωτεροκάπ.., ποῦ; δὲν ξέρω! Τὰ λέω αὐτὰ, οὐ τὰ ἤτανε πάγιοντα στὴν πραγματικότητα, κι διως!..

"Ακονες..) Κάθε δράδη, μετά τὸ φαί, γύριζα γοήγορο γρήγορα στὸ σπίτι; καὶ γλυαροῦσα ὁρες μαζί της καὶ μὲ τὴ μητέρα της.

Μή μέρα, μιλούσαμε γιὰ τὰ πένθη τοῦ πολέμου κ' ἔφερα τὴν δράδη τοὺς ποὺ είχε οκοτωθεῖ στὸ 1915 — τοιε δὲν ἔχερα ποῦ καὶ πῶς. Ξέρεις πῶς ἐκείνο τὸν παιδὸν ἥμουν ἀεροπόρος τοὺς τὴν Ξαναγυρίων στὸ πνοσθίμιο. "Ειαθα πῶς ὁ δικός τους ἤταν πιλότος καὶ πάσις οκοιωδῆτε τὸ Νοέμβριο, τὸ μῆρα ἀκριβῶς ποὺ ἐγὼ είχα φίξει κάτω ἔτα ἀεροπλάνο, τὸ μόνο ἀλλωτε. Ρώτησα ποιὰ μέρα: στὶς δεκαπέτες.., δὲ μπόρεσα τὰ κονίφω τὴν φοινη μου, τὴν ἴδια μέρα... Ρώτησα μάγωντα ποῦ; Πάρω ἀπὸ τὸ Σουασόν.., Κρατήθηκα μὲ δῆλη τὸν τὴ δύναμη ἀπὸ τὴν τολυθρόνα ποὺ καθέμουντα, γιὰ τὰ μὴ φωνάζω : ἐγὼ ἥμουν.., ἔγω ἥμουν ποὺ τοὺς τοὺς σκότωσα... ή μητέρα εκκλιγε. Ή κοπέλα τοῦ εἶπε : "Ουως ὁ ἀγίπαιός τους φέροδητης καλά, γιατὶ λάβαμε μὲ τὸν Ἐρυθρό Σταυρὸν τὸ ποστό εἶται τοι, τὰ ζαριά του, τὸ Σιδηρού Σταυρό, θυμητάρια ποὺ τὰ φιλάμε σὰρ ἅγια λειτήσα.... Δὲν ἔλεγα τίποτα. "Εβλεπα μόρι, μὲ τὴ φιλοτασία μου, τὸ ἀεροπλάνο ποὺ στριφογυρούσθε στὸ δέος τὲ μιὰ τρουμερή γοηγοράδα, ἐνῷ ἔτρω τὸ ἀκόλουθονσα σὰρ τρέλες.., ύστερα τὸ συντοίκιο ποὺ κάλυψε πάνω στὴ γῆ.., τὸ πιλότο ποὺ τυγχάνεις είκοσι μέτρα μακριά ξεγυγούσε, μὲ τοσκούμενα τὰ σκέλια — ἔνας πελαχούνδης ἀντρακλας, σφίγγοντας τὸ γέοι του ἀπάνω στὸ στήθος του δύο μιὰ κόκκινη κηλίδα δύο κι ἀλλαγήταρε.., ηταν ή ποώτη που συγκίηση ποὺ είχα σκοτώσει ἀνθρωπο... Τότε θυμητήκα τὶς φωτογραφίες πονχε στὸ πορθοφόρο του.., ηταν ή Νία, καὶ κοπάζοντάς την, μού σ' αὔρη πῶς ξανάβειτα τὴν είκονα ποὺ τὴν είχε τυθίσει σὲ φεμβαθυούς.., συγκίησηντας ὅτιδη τὴν διοργάδα της, τὰ είγα δύλα σκελεῖται γιὰ τὰ ἐπιστοματούν.., φωτόνιουν πῶς ἄλλοι δεομοὶ τοὺς ἔδενταν, αὐτὴν καὶ κείνοντας...

Ζήτησα ἀμέσως συγκίηση ποὺ τὴ γαθήγιητηα στὴν κόμματα μου. ἔκει ἔμεινα διλάνερες δύοες, ἀπότιμενος θινθιουένος σὲ στοχαστούς. Ήτανε στιγμές, ποὺ μού ἥρθε ἐπιθυμιατὰ τὰ πιαθήξω μιὰ ποὺ κεφάλι μου μὲ τὸ πιστόλι.., κι καταλαβαίνεις αὐτό; τὴν ἀγαπή, είναι δική μου.., κ' ἔγω σκοτώσει τὸν ἀδεօρό της.., δῆλο κότε.., είναι τοεῖς μέρες.., δὲν ἀκούπησα τὰ ςείλια μου στὰ δικά της.., τὸ λειγμανο σηκώνεται καὶ μπάιτει μεταξύ μις.., δὲν μπορῶ τὰ της πῶς τίποτα, γιατὶ φωτούμαι.., μπορεῖς τὰ φανταστές τὴ δυστυγία μου ; φίλε.

— Τί λογαριάζεις τὰ κάνεις;

— Δὲν ξέρω.., είμαι δῦσ σὲ γιὰ υπηρεσία. δύον ποέπει τὰ μείνω πολὺ ἀκόμα.., δὲν μπορῶ τὰ τὴν ἀποτύχω — τὴν ἀγαπῶ σὰρ τρελός, καὶ περγάδη τρομερές τύχεις, δύπνος, μὲ τὴ σκέψη αὐτηρῆς καὶ μὲ τὸ φάντασμα τὸν καθονιασμένον ἀεροπόρον... τί πιστό πώσα πιὰ τὰ θέλω;

— Η κοπέλα φίξης τὸ κεφάλι της καὶ μ' ενα

φλογερό βλέμμα ποιούσε επίμορα τὸ Ναυτιά. Τὴν κοίταξε κι αὐτὸς μὲ πόδη στὰ μάτια, καὶ συγχρόνως μιὰ εὐτυχία ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό του. "Υστεροῦσα κατέβασε τὰ μάτια, καὶ σφίγγοντας μὲ τὸ χέρι του τὸ μπράτσο τὸν φίλου του, παίρνοντας ξάφρου μιὰ ξεφραση πόνου, εἶπε :

— Τρελός ποὺ είμαι νὰ καθήσω νὰ οοῦ διηγηθῶ δλα αὐτά. δὲν μπορῶ νὰ σκεφτώ νὰ δέσω τὸ μέλλον μου μὲ τὸ δικό της. ἀργά ἡ γερήγορα δὲ δὰ μποροῦσα νὰ κρατήσω κρυφὸ τὸ μνοικό, ἡ ἀγάπη μας δὰ πέθαινε.. Νόμιζα πὼς βρήκα τὴν πανιστειὴν εὐτυχία στὸ δόφυρο μου. ὁ ἥλιδιος πόλεμος μὲ χιώτησε καὶ μένα μὲ τὴ σειρά μου, καθὼς καὶ τὸν ἄλλους· καὶ μ' ἔναν ἔρωτα πὸν μοῦ τὸν κάνει ἀδύνατο, μοῦ δίνει ἀκόμα περισσότερο μῖσος για αὐτόν.

Μετάφ. KAR.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΤΗΣ ΑΔΕΡΦΗΣ ΜΟΥ

Κι' ἀν ἔσθυσε σὰν Ἰσκιος τόνειρό μου,
κι' ἀν ἔχασα γιὰ πάντα τὴ χαρά,
κι' ἀν σέργουνται στάκαθάρτα τοῦ δρόμου,
πουλάκι μὲ σπασμένα τὰ φτερά·

κι' ἀν ἔχει, πρὶν ἀνοίξει, τὸ λουλούδι
στὸν κῆπο τῆς καρδιᾶς μου μαραθεῖ,
τὸ λεύτερο πὸν ἐσκέφτηκα τοσαγοῦντι
κι' ἀν ἔρωτος ποτὲ δὲ θὰ εἰπωθεῖ·

κι' ἀν ἔθαψα τὴν Ἰδια τὴ ζωὴ μου
βοηθεὶά μέσα στὸν πόνο ποὺ πονῶ,—
καθάρια πὼς ταράζεται ἡ ψυχὴ μου
σὰ βλέπω τὸ μεγάλον οὐρανὸν

κ' ἡ θάλασσα σὰν ζέργεται μεγάλη
κι' ὀνοσίνοντας τὴν ἄψιτο τὸ πρωτ,
μοῦ λέει γιὰ κάποιο γνώσιμο ἀκρογιάλι,
μισῆ λέει γιὰ κάποια πὸν ζέησα ζωὴ!

K. Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

Ἡ μι σὴ γλῶσσα μᾶς ἔβγαλε τῷρα καὶ φιλοσόφους, ποὺ τὴ θέλουνε μασή, ἔτσι, λέει, τὸ θέλει κ' ἡ πωλοσοπίσι. Ἐγὼ λέω πάλε μάτιας κ' ἡ φιλοσοφία τους εἶναι μισὴ δσο εἶναι κ' ἡ γλώσσα τους.

Ψυχάρης

Φαντόστηκαν πὼς ὁ ποιητὴς μπορεῖ νὰ προσέξει στὴν ποίησιν, νὰ ποιούσει στὴν Ἰδέα, νὰ προσέξει στὴν τέγνη, νὰ ποιούσει καὶ στὴ φιλοσοφία τὴν Ἰδια, ἀν ποῦτοι δὲν ποιούσει στὴ γλώσσα!.. Κι' αὐτὸς ἔχουντοι καὶ υπῆς πιλούντε γιὰ δικές τους Ἰδέες, ποὺ θαρροῦντας ἔνουντε. Δις εἶναι ἀκόμα καὶ μισές. Ἀστόχαστα φτωχὰ κεφάλια καὶ ἀφιλοσόφητη φιλοσοφία!

Ψυχάρης

Ποὶς θάποθει ποτὲ νὰ μᾶς πεῖ μὲ τὰ σωστά του, πὼς μιὰ κ' εἶναι τὸ ζήτημα νὰ γράψει κανεὶς τὴ γλώσσα του. δὲν ποέπει νὰ τὴ γράψει δοθά; Καὶ θαρροῦντε πὼς δ Ρωμιός, ποὺ εἶναι περήφανος κιόλας καὶ ἀπὸ σῆς. δις γνοίσει ποτὲ του νὰ τὰ κοιτάξει τὰ μισά τους, τὰ ψέφτικά τους τὰ συστήματα;

Ψυχάρης

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΜΑΓΙΟΠΟΥΛΑΣ

Κάθεται νιὸς κι ὠραῖος Βοοκός
στῆς ρεματιᾶς τὰ πλάγια.
Λούζεται καὶ χιενίζεται
παιζει καὶ καθεφτίζεται
στοῦ ποιαποῦ τὰ μάγια.

Κι ἀπ' τὰ παλάπια τοῦ βυθοῦ
ι ἀλάνηρη παλάπια,
πειπέται ξάφρω μὲ χαρά
νερόδια ἀφεπλασιη κιρά
καὶ τὸν φίλει στὰ μάτια.

Τὸ παλικάρι τ' ἄπραγο
νεροῦδοφιλημένο
λάγγεμα νιώθει στὴν καρδιὰ
κι ἀνάκουντη μιὰν εὐωδιά
ἀπὸ κύριο μαγεμένο.

Ἀναγαλιᾶει στὸ φιλί
κι ἀνοιγοκλεῖ τὰ χελλῆ.
Κ' εὐτὺς ὁ κόσμος ἄλλαξε
καὶ στὴ ψυχὴ του στάλαξε
δροσούλα αὐγῆς τ' Ἀπρίλη.

Ἀραβρασμὸ στὰ σιήδεια του
ριώθει. κι ἀπ' τὸ μεθύνοι
τ' ἀφρούλαστο ἡγιάσει κοροῦ
στὴν ἀγκαλιά του τὴ θερμή,
πανιστεινὰ νὰ κλείσει.

Μὰ μέσα ἀπὸ τὰ χέρια του
σὰν ἀγρα ἡ κύρη ἔχασθη.
καὶ μ' ἔνα τιμόδημα ἀλαρώ
ξαναγκαίλαξει τὸν ἀφεκ
κι ἰσια βιθάει στὰ βάθη.

Τῆς μαγιοπούλας τὸ φιλί
καὶ ποιὸς δὲν τῶχει τοιώσει;
καὶ ποιὸς δὲν ἐλαγιάσῃ
γιὰ νὰ τὸ δευτερώσει.
Κι δυως σὰν οκόνη σὰν καπτός
ἀνευοσάλειθος κι ἀχρός
Είναι γραφτὸ ἡ μικρούλα
ἡ πλαγεύτρα ἡ μαγιοπούλα
μονάχα ἔνα φιλάκι
νὰ δίνει, καὶ νὰ χάρεται,
Δίχως επιθές νὰ πιάνεται!

ΛΑΥΡΑΣ

ΤΗ ΝΥΧΤΑ

Δετοὶ σᾶς μὲ χοινούλωστή πᾶς σ' ἔχουνε κεντήσει
Νύχτα, οἱ ἀστερούσμοι σου!
Καὶ ἡ Ἀφοοδίτη ποάσινο πετρόδι, ὡς κυπαρίσσι
στάθηκε στὴν κορφή σου!

Τὴ Νύχτα αιντή, λευκὴ ψυχὴ, ἀπλώνοντας τὰ χέρια
σὲ φώναξα κοντά μου,
Μὰ μιὰ πνοούλα μούσθισε σᾶν νάφτανε ἀπ' τ' ἀστέρια
τ' ἀργὸ ψυθυρισμά μου.

ΚΩΣΤΑΣ ΑΣΤΕΡΙΝΟΣ